

FRANCES ELIZA HODGSON BURNETT, romancier și dramaturg britanic, s-a născut în anul 1849 într-un cartier periferic, cu numele de Cheetham, din Manchester, Anglia.

După ce tatăl său a murit în 1852, familia a ajuns într-o situație financiară foarte precară și în 1865, la vîrstă de 16 ani a emigrat în Jefferson City, Tennessee, Statele Unite, împreună cu mama sa și mulți compatrioți ai săi.

A publicat prima sa lucrare mai importantă în anul 1872 în cunoscuta revistă „Scribner's“. A avut o bogată activitate literară, publicând 40 de romane, 10 volume de povestiri și o autobiografie.

Persoană cu o deosebită tenacitate Frances Eliza Burnett a vrut să scape familia de sărăcie și a avut tendința de a se surmena. Mai târziu a scris că ea a fost în primii ani ai carierei sale „o mașină de conducere a stiloului“. Timp de cinci ani, ea a scris în mod constant, adesea neîngrijorându-se de calitatea muncii sale.

A fost căsătorită cu Swan Burnett (în anul 1872), de profesie medic și cu Stephen Townsend (în 1902) și a avut doi fii.

Scriitoarea F.H. Burnett este celebră cu scrierile sale pentru copii. „Micul lord“ este publicat în anul 1886 într-un volum și devine „best-seller“-ul timpului. Personajul principal, micul Cedric Errol, este în realitate al doilea fiu al scriitoarei. Cu ajutorul micului lord Fauntleroy, autoarea transmite copiilor dragostea pentru fapte generoase și dispreț pentru cele josnice. Cinematografia americană și engleză a ecranizat carte, dând viață lui Cedric Errol și bunicului său.

Literatură pentru copii: „Micul lord“ – 1886, „Mica prințesă“ – 1905, „Grădina secretă“ – 1910.

În 1936, o sculptură memorială de Bessie Potter Vonnoh, a fost ridicată în onoarea ei în Central Park's Conservatory Garden. Statuia înfățișează două personaje celebre din „Grădina secretă“, Mary și Dickon.

S-a stins din viață la data de 29 Octombrie 1924, în Plandome Manor, New York, SUA.

Frances Hodgson Burnett

MICUL LORD

Editura Andreas Print

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HODGSON BURNETT, FRANCES

Micul Lord / Frances Hodgson Burnett ; trad. : A.. București : Andreas Print, 2018

ISBN 978-606-765-080-8

I. A. (trad.)

821.111

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENTIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

Editura ANDREAS PRINT, București, 2018

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reproducă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Traducere: A.

Prezentare și corectură: Ana Cristina Antonescu

Tehnoredactare: Ana Cristina Antonescu

Ilustrație copertă: Marius Bogdan

Bun de tipar: 29.10.2018, Coli de tipar: 16,5

Format: Z₆, 16/54x84 cm

Capitolul I

Veste neașteptată

Cedric nu știa nimic, nici că tatăl său a fost englez, fiindcă i-o spuse mama, dar tata murise pe când el era aşa de mic încât nu-și prea aducea aminte de el. Abia îi mai rămăsesese în gând ochii albaștrii, mustața mare și trupul foarte înalt al tatălui și cum îl purta pe umeri dând fuga cu el prin casă. Cedric a înțeles cu vremea că era mai bine să nu pomenească de tata dinaintea mamei.

Cât a fost tatăl bolnav, băiatul era dus de acasă, iar când s-a întors, nu l-a mai găsit. Mama bolnavă și ea, abia se putea așeza pe scaunul de lângă fereastră. Galbenă și slabă, îi pieriseră veselile gropițe din obraz, avea ochii mari, trăși și purta haine negre.

– Draga, o strigă Cedric (aşa îi zicea ei tata și de la dânsul învățase copilul), draga, îi merge mai bine tatii?

Băiatul simți mâinile mamei tremurând, privi lung la ea, apoi îi veni și lui să plângă.

– Draga, întrebă încă o dată, îi merge mai bine?

Dar inima lui de copil îi șopti că ar fi mai nimerit să-și arunce brațele în jurul gâtului ei, s-o sărute și să-și lipească obrazul de obrazul ei. Iar dânsa își rezemă capul de umărul copilului și începu să plângă înțându-l strâns în brațe, parcă n-ar mai fi putut să se dezlipească de el.

Respect Da, îi merge bine, răsunse plângând, lui îi merge bine de tot, dar noi – noi nu mai avem pe nimeni în lume, ne avem numai pe noi amândoi.

Și aşa mic cum era, înțelesese că tatăl cel Tânăr, înalt și frumos n-are să se mai întoarcă niciodată. Că a murit, precum auzise și de alți oameni că muriseră, dar tot nu putea dezlega taina care aduce atâtă nefericire în lume. Și fiindcă mama plângea de câte ori vorbea el de tata, pricepus că ar fi mai bine să nu vorbească de dânsul. De asemenea înțelesese că era mai bine să n-o lase să stea la gura sobei sau la fereastră nemîscată și cu privirea pierdută.

Cunoscuți nu aveau prea mulți, nici el, nici mama. Trăiau foarte retrăși, dar Cedric nu-și dăduse seama de această singurătate până ce se făcu mare și află de ce nu venea nimeni la ei. Tot atunci află că mama lui fusese orfană și singură pe lume când o luase tata de nevastă. Era foarte frumoasă și trăise în casa unei femei bătrâne care nu se purta bine cu ea. Căpitanul Cedric Errol, mergând într-o zi la acea bătrână, zări pe Tânără fată suind repede scara, cu ochii plini de lacrimi. Era aşa de tristă și de frumoasă, încât n-a mai uitat-o de atunci. După învingerea multor greutăți s-au cunoscut mai de aproape, s-au iubit și s-au căsătorit, cu toate că au nemulțumit rudele prin căsătoria lor. Cel mai supărat dintre toți era tatăl căpitanului, om foarte bogat și cu poziție înaltă, dar violent și plin de ură contra Americii și a americanilor. Avea doi băieți mai mari decât căpitanul Cedric și, după lege cel mai în vîrstă dintre frați moștenea titlul și averea familiei, avere foarte însemnată. Dacă murea fiul cel mare, venea al doilea la moștenire și, cu toate că se trăgea dintr-un neam de frunte, era puțină nădejde pentru cel mai Tânăr să ajungă vreodată om cu stare.

Dar natura îl înzestrase tocmai pe cel mai mic dintre frați cu daruri pe care nu le răspândise asupra celorlalți doi mai în vîrstă. Era frumos la chip, înalt și mlădios la trup, voinic, mărinimos, cu inima blândă de femeie și-l iubea toată lumea.

Cu frații săi nu stăteau lucrurile tot aşa. Nu erau nici frumoși, nici buni, nici deștepți. Ca studenți la Eton nu-i putea suferi nimeni, nu învățaseră nimic, își pierduseră banii și vremea degeaba și nu-și câștigaseră nici un singur prieten. Bătrânul lord, tatăl lor, se simțea umilit văzând că moștenitorul nu făcea cinste numelui pe care-l purta și că avea să fie un egoist, risipitor și cu nici o însușire generoasă. Bătrânumului îi era nesuferit gândul că fiul cel de al treilea era om destoinic, voinic și înzestrat cu toate darurile. Câteodată parcă îl ura, fiindcă îndrăznise să-și însușească minunatele calități ce s-ar fi căzut să se împreuneze cu faimosul titlu și cu proprietățile cele întinse. Cu toate acestea se simțea atras spre el. Într-un moment de ciudă îl trimise în călătorie spre America, voia să piardă orice prilej de a-l compara cu frații săi, tocmai când aceștia îl necăjeau din cale afară prin purtarea lor.

Peste șase luni începu să-i fie dor de băiat și-i scrisesese să se întoarcă înapoi. Scrisoarea se încrucișă cu cea a căpitanului, în care vorbea de dragostea lui pentru o Tânără americană foarte frumoasă și de hotărârea de a o lua de nevastă. Bătrânul se înfurie la primirea scrisorii. Violent era el din fire, dar niciodată furia lui nu fusese aşa de grozavă. Urlă ca un tigru, iar peste un ceas se apucă să răspundă fiului său. Îl porunci să nu se mai arate prin apropierea casei părintești, nici scrisoare de la el să nu mai vină și, mai zise, că poate trăi cum îi place și muri unde-i place, dar din neamul lui nu mai face parte și să nu aștepte nici un ajutor de la ai săi ori căt de mult ar trăi.

Pe căpitan îl întristă adânc scrisoarea tatălui, căci își iubea țara și casa în care se născuse. Și pe tatăl cel strănic îl iubea și se simțea plin de compătimire pentru dânsul, dar înțelesese că n-avea nimic de așteptat de la el pe viitor.

La început nu știa cum să-și agonisească viața. Nu a fost rescut ca omul ce avea să muncească și nici nu se pricepea la treburi, dar era foarte îndemâneric și hotărât. Își dădu

Redemisia din armata engleză și, după multă trudă, găsind o ocupație la New York, se însură. Deosebirea dintre viața lui de acum și cea de dinainte era foarte mare, dar fiind Tânăr și fericit în căsnicie, nădăjduia că munca îl va despăgubi cu vremea de toate neajunsurile. Închiriașe o casă mică, într-o uliță dosnică, unde se născu băiețelul lui.

Duceau o viață retrasă, liniștită și aşa de mulțumită, încât nu s-a căit niciodată că a luat-o de nevastă pe americană cea frumoasă și săracă, căci era aşa de încântătoare, îi era aşa de dragă și ea îl iubea aşa de mult!

Era într-adevăr o ființă deosebită, băiețelul le semăna la amândoi – și lui, și ei. Deși se născuse într-o casă mică și dosnică, n-a fost pe lume copil mai vesel și mai fericit. Înainte de toate era sănătos, avea o fire blajină și le era drag tuturor. Apoi era frumos de-ți plăcea să te uiti la el ca la o cadră și, în loc să vină pe lume ca toți copiii, se născuse cu o claietă de păr blond și subțire ca mătasea, iar la șase luni îi era capul încărcat de zulufi. Ochii îi avea mari și negri, genete lungi și un obrăjor de mâncat. La nouă luni începu să umble și se purta aşa de frumos pentru un copil, încât și-era mai mare drag să stai cu el. Când îl plimba pe uliță cu căruciorul, se uita serios la oamenii ce se opreau să-l mânge și apoi le surâdea. Nu era vecin – chiar băcanul din colț, deși trecea de ursuz – care să nu fi fost încântat să-l privească și să-i vorbească. Cu cât creștea, se făcea mai frumos și mai drăgălaș.

Când ajunse destul de mare ca să iasă cu dădaca pe jos la plimbare, îmbrăcat în rochie scurtă albă, cu pălăria albă pe zulufii aurii, era aşa de frumos, cu obrazul ca un bujor, încât atrăgea toate privirile. Iar dădaca istorisea apoi acasă cum îi oprișe cucoanele pe uliță ca să se uite la el și cu ce placere ascultau copilul care sta de vorbă cu ele, parcă le-ar fi cunoscut de mult. Era minunat felul lui de a se împrieteni, fără să aibă sfială, cu toată lumea. Poate că pornea din firea blajină ce o avea, din dorința să fie toti aşa de mulțumiți ca

el și de aceea pricepea repede cum îi era inima fiecăruia. Poate că se dezvoltase astfel fiindcă trăia mereu cu tatăl și mama sa, care erau blâzni și bine crescuți. Nu auzise nici o vorbă aspră în casă, fusese întotdeauna iubit și mânăiat și, astfel, în inima lui fragedă, încolțise bunătatea și se dezvolta căldura.

Pe mama o dezmerdă copilul cu nume pe care le întrebuițase și tatăl față de dânsa. Văzuse cum tata îi purta de grija și învățase și el să se îngrijească de ea.

Când pricepu că tata nu se va întoarce niciodată și simți cât de nenorocită era mama, i se furișă în inimă gândul că trebuie să facă tot ce putea ca să fie mama lui iarăși fericită. Nu era decât un băiețel, dar gândul acesta îl îndemna, când se suia pe genunchii ei, să o sărute și-și lipea capul buclat de gâtul ei, când se ghemuia binișor lângă dânsa pe canapea, aducându-i jucăriile și cartea de icoane ca să se uite la ele. Așa mic cum era, nu putea să facă altceva, făcea ce putea, iar mânăierea pentru dânsa era mai mare decât își închipuia copilul.

– O, Mary, zise ea într-o zi către servitoarea cea bătrână, sunt sigură că încearcă să mă ajute în felul lui, se uită la mine câteodată cu o privire aşa de duioasă parcă ar avea grija de mine, și apoi vine și mă mânge și mi arată ceva. E aşa de dezvoltat, mi se pare că pricepe tot.

Când se făcu mai mare avea fel de fel de glume cu care petreceau, și știa aşa de bine să-i țină de urât mamei sale încât nici nu avea nevoie de o altă societate. Se plimbau împreună, se jucau și vorbeau amândoi. Învăță să citească de mic și apoi se așeza pe covorașul de dinaintea sobei și citea cu voce tare basme, câteodată chiar cărti groase din care citesc numai oamenii în vîrstă, adesea și gazete. Mary auzea de multe ori din bucătărie pe doamna Errol cum râdea de glumele băiatului.

– Ce e drept, spunea Mary băcanului, nu te poți abține să nu râzi, aşa e de hazliu. M-am pomenit cu el la mine în

Rebucațarie în seara când s-a ales Președintele cel nou. Cu mânuțele în buzunarele hainei, s-a așezat dinaintea sobei cu o față serioasă ca un judecător, și a început să-mi zică: „Mary, grozav mă interesez de alegere, că eu sunt publican și *draga* e publicană. Și tu ești publicană, nu-i aşa Mary!“ – „Îmi pare rău“, răspund eu, „dar sunt cam de partidul celălalt“. Să-l fi văzut cum s-a uitat la mine și mi-a zis: „Mary, și mie-mi pare rău că ceilalți duc țara la pieire!“ Și n-a trecut zi de la Dumnezeu de atunci în care să nu încerce să mă facă să trec la partidul republican.

Mary era încântată și mândră de băiat. Slujea în casă de pe vremea când se născuse copilul și după moartea căpitanului rămăsesese bucătăreasă, dădăcă și de toate. Era mândră de trupul lui voinic și mlădios, de felul lui drăgălaș, dar mai ales de zulufii ca aurul care atârnau până peste umeri. Muncea mulțumită de dimineața până seara. Ajuta mamei la cuciulatul hăinuțelor și să le ţină curate.

– Ristocratic, nu-i aşa? Avea ea obiceiul să zică. Aș vrea să-l văd pe băiatul din Fifth Avenue¹ care să aibă ochii lui și să-și miște piciorușele ca el! Toți se uită după dânsul când e îmbrăcat în hainele de catifea neagră pe care le-am făcut din rochia veche a cucoanei, dar când își ridică în sus capul și-și scutură zulufii, parcă ar fi un lord mititel.

Cedric nu știa că seamănă a lord, ba nici nu știa ce e un lord. Prietenul lui cel mai bun era băcanul din colț – acela care trecea de ursuz, dar cu băiatul era totdeauna mai vesel. Pe băcan îl chema domnul Hobbs și Cedric îi arăta mare respect. Îl credea om însemnat și foarte bogat, căci avea aşa de multe lucruri în prăvălie – prune, smochine, portocale, pemeți și mai avea și trăsură și cal. Cedric îl iubea pe lăptar, pe brutar, pe femeia cu mere, dar pe dl Hobbs îl iubea mai presus de toți și era aşa de împrietenit cu dânsul, încât mergea să-l vadă în fiecare zi și stătea ceasuri întregi cu el de vorbă.

¹ Strada bogăților din New York.

E surprinzător câte aveau amândoi de istorisit – la 4 iulie¹ de pildă. Când începeau să vorbească de 4 iulie, nu mai sfărșeau. Dl Hobbs avea o părere foarte rea despre englezi și, povestind despre Revoluție, spunea lucruri străsnice despre patriotismul și vitejia eroilor americanii și de nemernicia vrăjmașului. Știa pe din afară o parte din proclamația de Independență. Cedric era aşa de aprins, încât îi scăpărau ochii, obrazul îi ardea ca para focului, iar zulufii încurcați se făceau ghem. Întors acasă abia isprăvea de mâncat și se apuca să istorisească mamei tot ce aflase, încât nu mai începe înndoială că interesul pentru politică îl deșteptase în el dl Hobbs.

Dl Hobbs citea cu luare aminte gazetele și astfel afla Cedric despre cele ce se petrecea la Washington. Și tot dl Hobbs îi spunea dacă președintele Statelor Unite își face datoria ori ba. Iar la ultima alegere prezidențială își ieșiră amândoi din fire, și desigur că fără dl Hobbs și Cedric s-ar fi prăpădit Republica! Apoi dl Hobbs îl duse pe băiat la retragerea cu torte și, mulți din cei care purtau facilele își aduceau aminte mai târziu de un bărbat scund și gras stând sub un felinar cu un băiețel frumos pe umeri și care-și arunca șepcuța în sus și striga „ura“ cât îl ținea gura.

Nu mult după alegeri, când era cam de opt ani, se întâmplă neașteptata schimbare în viața lui Cedric. Curios că tocmai în ziua aceea vorbise băiatul cu dl Hobbs despre Anglia și despre Regină, iar dl Hobbs se exprimă cu asprime în contra tuturor lorzilor, dar era mai ales neîmpăcat față de conți și de marchizii. Ziua fusese foarte caldă și, după ce se jucase Cedric de-a soldații cu alți copii, intrase în prăvălie să se odihnească și-l găsise pe dl Hobbs supărat, cu ochii ațintiți asupra unui număr din „Illustrated London News“, unde era reprodusă o primire la Curte.

– Ha, aşa merg lucrurile acum. Dar are să li se înfrunde într-o bună dimineață, când s-or scula cei călcați în picioare

¹ Aniversarea zilei când Statele Unite și-au declarat independența față de Anglia.

Reșii-i-orăzvârli în aer pe toți – conți și marchizi, câți sunt! Are să vină și asta, s-o ții minte!

Cedric se cocoțase ca de obicei pe scaunul de la tejghea, își dăduse pălăria pe spate, își vârâse mâinile în buzunare și asculta.

– Ai cunoscut mulți marchizi, domnule Hobbs? Întrebă Cedric. Dar conți?

– Nu, răsunse dl Hobbs indignat. Aș vrea numai să văd unul aici la mine ca să-i dau să înțeleagă că nu-mi trebuie mie hoți și tirani care să-mi stea pe lăzile cu pesmeți și să se învârtească în prăvălia mea.

Și era aşa de mulțumit că-și vărsase focul încât își ștergea nădușeala de pe frunte privind cu mândrie la lăzile cu pesmeți.

– Poate că nici ei n-ar vrea să fie conți, dacă ar putea fi ceva mai de seamă, zise Cedric simțind oarecare compătimire pentru condiția de plâns a acestor nefericiți.

– N-ar vrea? răsunse dl Hobbs. Dar ei se și fălesc, bată-i să-i bată.

Erau în focul vorbirii, când se ivi Mary. Cedric își închisese că a venit să cumpere zahăr, dar nu era asta. Servitoarea, galbenă ca ceară, părea foarte tulburată.

– Haide acasă, băiețele, te cheamă mama.

– Vrea să iasă la plimbare cu mine? întrebă Cedric.

– Bună ziua, domnule Hobbs, la revedere.

Băiatul, uimit de felul neobișnuit al servitoarei care clătina mereu din cap, o întrebă:

– Ce ai, Mary, te-a amețit căldura?

– Nu, dar se petrec lucruri ciudate la noi.

– Nu e bine *draga*, o doare capul de la arșița soarelui?

Dar nu era nici asta. Când sosiră acasă, văzu o șaretă dinaintea scării, iar în salonaș vorbea cineva cu mama. Mary îl sui repede la catul de sus, îl găti cu hainele cele mai frumoase de vară – erau de flanelă albă cu o cingătoare roșie – și-i pierie zulufii.

– Un Lord! Așa i-a zis, Lord, îngână ea. Spune că sunt rude. Lord și Conte, cu atât mai rău!

Se întâmplase într-adevăr un lucru ciudat, dar avea să-i spună mamei de unde venea toată încurcătura și pe Mary nici n-o mai întrebă nimic. După ce s-a îmbrăcat, a coborât pe scări și a intrat în salonaș.

Un domn bătrân, înalt, slab și neplăcut stătea pe jilț. Lângă jilț, în picioare, stătea mama, galbenă și cu ochii plini de lacrimi.

– O, Cedric! strigă ea și se repezi la băiețel, îl cuprinse în brațe și-l sărută speriată, o dragă Cedric!

Domnul cel bătrân se sculă de pe jilț și privi întă la copil, frecându-și bărbia cu mâna. Părea mulțumit de privețiște.

– Și aşadar, zise el răspicat, iată-l și pe Lord Fauntleroy.